

„Mit hjärta brista kan, men aldrig skal det belas
 „Af den det särat är, jag wet det endast helas,
 „Jag wisa wil mit kön, och det til könets blygd
 „Det jag allena lärt at skatta wett och dygd...

Wår wandel war så ren, wi kände ej det nöje
 At tadla nåstans fel, och deraf göra löje,
 Hwad! skulle hon och jag wäl wara ondskans tälck?
 E uselt tidsfördrif! at tala argt om Folt,
 „Kom böcker snilletts barn! två Makars kundskap öka
 „Wi i ert Guda-språk wår hela wällust söka,
 „Wälkomna i wårt lugn! er wännskap är öf kär,
 „I sällskap utaf er, öf ingen ledsnad tår.
 „Wår tanka aldrig är at härma tidens lärde
 „Som uti djupa gräl och sagor sätta wårde,
 „För nyitan läsa wi — det är ju Böckers lätt,
 „At ge en mera smak, och göra hjertat godt.

Mig dessa tanksätt ge, Caelina war den första
 Wår Hon uti sitt kön ej räknas för den största?
 Et kön — som til wår blygd ej alltid tänka lärt
 Men hwilket för wårt wäl är annan fostring wårt.

Hur olif war hon ej de flästa utaf Makar?
 Uti mit stilla bo, hon werldens prakt försakar,
 Från Häf, från nöjen stängd, Hon mig i hjertat bar
 Och tyckte sällskap nog, när jag des sällskap war,
 Hon dem för dårar såg och hölt dem alt för swaga,
 Som i sitt ägta stånd om brist på nöjen klaga,
 Som ej på Makans bröst at alla plågor le
 Och i hwarannans famn sin hela himmel se.

At henne måla rätt . . . Men ack! mit hjerta swider
 Jag från mit hela lif til hielwa döden skrider,
 — Så wet! — då jag min fröjd som Gudars like såg
 Caelina lifwets ljus på dödens altar läg.

Min själ mig öfverger, i tårar ögar flyter,
 Jag kallat än på Gud, och än i sworddom bryter,
 Mit hjerta i mig rörs af detta torndöns hot
 Då munnen stapplar fram förwiflan sorg och knot,
 „Dock — stadnen i ert löpp, Ni tårar! som jag gjuter
 „Förqwäf dig suckars mängd! jag innom bröstet sluter,
 „At jag må utan gråt i frihet föra ut
 „Min Makas sista dag, des affked oc, des slut.

Hon huk, hon blek och matt på sängen lades neder,
 Et Höiden ropar jag „Du Allmägt! jag dig beder,
 „Ack! fräls om frälsas kan! ej henne öfvergif —
 „Skänk hälsan åt min wån, och skona detta lif —
 „Jag tigger Dig om hjälp, som endast wet at hjälpa,
 „Det störet ju Din nåd, Din egen afbild stjelpta,
 „Ej öfwa Gudars wåld på den jag kärast har
 „Men plåga endast mig, och min Celina spar,
 „Byt om det dålda gift, som henne tår och bränner
 „Befall at jag det sjelf i alla ädror känner,
 „Ack! om jag wore Gud! ack! om jag ägde wal
 „Celina skulle straxt befrias från sitt qwal,
 „Celina skulle straxt sin hälsa återwinna,
 „Ock jag innom mig sjelf des hela sweda finna.

Förgåfwes war min bön — förgåfwes talte jag,
 Här gälde utan nåd naturens strånga lag,
 Jag med en sasa säg, at febren ständigt öktes
 Och intet medel gafs, som intet säfångt söktes.

„Min Tirfis! sade hon med swag och bruten röst,
 „Kom hit at af min munn så höra någon tröst,
 „Kom hit at af min hand ännu en tryckning hämta,
 „Och hör din bästa wån sin sista anda slämta.

„Du wet war ömma eld, war tro du känner bäst,
 „— En bortgång ifrån dig — den qwäljer aloramäst,

„Ej ewighetens längd mit rena samwet gnager,
 „Jag med behjertat mod min sista anda drager,
 „— Min lefnad fläckad är! Hwem kan mig förebå?
 „Nej — det mig smärtar blott at ifrån Tirsis gå.
 „Ack! hårda öde du! . . . Nej, nej, jag säfångt klagar —
 „Jag bör mig ge tilfreds — jag lefwat har de dagar,
 „Då jag dig endast kânt, dig endast wärdig fann,
 „Mit hela hjerta ge, och dyckas som min Man,
 „Då du mig äkta tro i Gudars åsyn swurit,
 „Och jag din hela bild uti mit hjerta burit,
 „Ack! sälla stunder ni! . . . Cælinas enda fröjd!
 „Hon har ju Tirsis ägt . . . bör hon ej dö förnöjd?
 „Haf tack då bästa Wån! som mina stunder delat,
 „Förlåt mig, om jag har emot din ömhet felat,
 „Om jag en Hustrus plikt ej altid wärda lärt
 „Och dragit selt de band, i hwilka jag dig snärt,
 „Om jag ej altid sedt hwad du i själen tryckte
 „Och sökt at rödja bort de plågor som dig tryckte,
 „Om jag ej altid tänkt hwad med din wilja war,
 „Och dig ej dyckat rätt som Måka och försvar,
 „Farwål min Tirsis då . . . låt se du intet bäfwar,
 „Fast dödens Tyranni i mina ögon swäfwar,
 „Farwål ännu en gång . . . de sista orden hör,
 „Jag lefwat har i dig . . . i dig jag också dör.

Försträckt wid sådan syn, jag utan sansning dignar,
 Då hennes sista suck i farten mig wälsignar,
 „Ack! Himlar skriker jag! hwad ondt mig öfvergår!
 Ej känner jag mig selt, ej selt jag mig förstår —
 Jag skakar hennes kropp, jag fattar hennes händer,
 „Företwislan! det är du! som aldrig återwänder,
 „Cælina! wara sjuk — ack! jämmer sorg och nöd!
 „Men nu kom raseri . . . kom afgrund . . . hon är död —
 „Så swara mig ännu ur seltwa salsans rike —
 „War ej wår eld, wår tro, wår ömhet utan like?
 „Säg då min döda skatt! hwarföre stillas är?
 „Naturen håpna bör och stenar swettas gråt,

„En källa sårta hämd och selswa klippan hota,
„Hwar blomma wisna bort, och inga träd sig rota.

Jag fortfor i mit tal, när första hettan gått,
När blodet saktat sig och estertanken rätt,
„Så har du öde! nu beslutat mig förfölja
„Och et så dyrbart stoft inunder jorden hölja,
„Kanske jag hennes eld ej ömt och träget födt,
„Ej alla ögnableck uti des armar nödt,
„Kanske hon borde måst i Gudars sällskap vara,
„Emot så mycken dygd bör ju belöning swara,
„Kanske jag ej war wärd : : : men ingen klagan hörs,
Cælinas stora Sjal ej utaf suckar rörs.

Hon från det låga for at rum bland Änglar taga
At lysa i sin prakt : : : och Himlarna behaga.

Säg då du stränga Drott! hwars Pantfar ingen rör,
Seck hon ock i Tartarn — jag henne följa bör.

Jag dig berättat alt — nu tag de sista stunder!
Stöt glaswen i mit bröst — mig krossa med ditt dunder.

A n n o n c e.

At både Köpare och Utgifwaren må hämta anda efter så mycket pån-
gans utgifning och emottagning, så utkommer ej N:o 70. förän nästa
Fredag eller d. 14 December.

Let all the things of the world be as they are, and let us be as we are.

For the things of the world are not ours, but God's.

And we are not the owners of the things of the world, but the stewards.

For we are the creatures of God, and he is the Creator.

And he is the Father of our Lord Jesus Christ, who is the Son of God.

And he is the Father of all the things that are in heaven and on earth.

And he is the Father of all the things that are visible and invisible.

And he is the Father of all the things that are created and uncreated.

And he is the Father of all the things that are eternal and temporal.

And he is the Father of all the things that are infinite and finite.

And he is the Father of all the things that are simple and complex.

And he is the Father of all the things that are one and many.

And he is the Father of all the things that are indivisible and divisible.

And he is the Father of all the things that are unchangeable and changeable.

And he is the Father of all the things that are immortal and mortal.

And he is the Father of all the things that are incorruptible and corruptible.

And he is the Father of all the things that are impassible and passible.

And he is the Father of all the things that are invisible and visible.

And he is the Father of all the things that are ungraspable and graspable.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 70.

Stockholm den 14 December 1781.

Saga. *)

En gång en Bonde från et rike
Der blodkorf fins i öfwerfödd,
War full af bränwin, öl och mjödd;
„Hvem är, sad han, i magt min like?
„Min gamla häst som drar min plog
„Skal Kyrkan ur des låge föra
„Och om jag will, skal jag den föra
„Från stället bort til nästa flog.

Han tog et rep — hwar mänskja skändes,
Som kyrkans grundwal darra såg,
Han bandt om Kyrkan med sit tåg
Och i sit öfwerbåd ej skändes,
Han spände för — sin tömm han tog,
Med piskan sin i luften swängde,
På sned han tyckte tornet hängde
Och kampen hela Kyrkan drog.

„Nu frögdas den som nyß har darrat,
„Man såg at Kyrkan än stod still:
„Jag bödd, sad han, dock likwål til;
„Hur har ej dumhet mången narrat!

*) Insänd.

Men dumhet har ock storwerk gjort:
 Låt bli at mer med ödet gåckas,
 Ej fins en mur som ej kan bräckas
 Med liten lycka går det fort.

Riddaren Robert Walpoles Caractere *)

Walpole Englands första Stats-Minister hade mycken skicklighet utan at äga stort snille; han war god utan at wara dygdig, be- hjertad utan ädelmod, fogelig utan at wara råttådlig. Han utöfva- de sin myndighet med lämpa; men war det frågan om at öka sitt wäl- de kostade en orättwisa honom ingen ting — Han hade stora egenka- per, utan at hafwa de lysande fel som dem åtfölja — En ädelsint wän men ingen oförsonlig fiende — Han hade swagheter som han icke förstod at gömma under dygdens larf — Han war icke tiltagfen och icke heller återhållig — Mera en enskilt man än en Stats-Minister, han hade flera goda än elaka egenskaper, hans lycka war större än hans ryckte och loford, med all sin förtjänst kunde han icke undgå det allmänna hatet, icke heller fria sig ifrån åtlöje, han hade blifwit an- sedd wärdig det hedersställe han innehade om han icke hade innehaf- det, han war född för at lysa men icke ibland förstjärnorne, hans Mi- nistere war nyttigare för hans släkt än hans fädernesland och han ha- de derutinnan så fast sig wid det närwarande, at han glömde tilkom- mande tidehwarf, hwad man kunde tilwita honom, är mindre werke- liga mistag än elaka efterdomen och obehageliga följder af hans Em- bers-förvaltning. Som människa bör man älska honom; men icke som Vård. Som Engelsman önskar man hans fall; men icke hans olycka. Som Ledamot i Öfwer- eller Underhuset, ser man honom håldre njuta sitt lugn och sin beqwämlighet i Houghtonhall, än wara syflosatt och beställsam i St. James.

—
 Af Trycket utkommit:

Konglig Majestäts förnyade Wärdiga Förordning och Reglemente
 för Regementerna til fot.

Första Delen: angående *Exercitier, Evolutioner, Chargeringar*
 och *Maneuvrer*.

*) Insänd.

Andra

Andra Delen: angående Tjänsten i gemen och Tjänsten i Garnison.

Tredje Delen: angående Tjänsten i fält och hemma i landet.

I stor Octav, skal kosta 21 Daler Kop:mynt.

Då denna Hufvudbok för vår Militair, är så fällsynt ännu, at jag ej fått köpa, blott låna den, intet en gång se Tabellerna, så spar jag Recension och utdrag af 1:sta och 3:dje Delen tills längre fram.

Andra Delen består af 12 Capitel.

Det 1:sta Cap. om Gudstjänsten, hwaraf 6:te §. lyder så här:

„Alla Sön- och Heligdagar, så wäl i fält som i Garnison, låter Capitaine, på Compagnie-Paraden under skyddet gewår, upläsa några §. §. af Krigs- Artielarne, på det Manskapet må blifwa underrättadt om de påbud, som de innehålla.”

2:dra Capit. om Subordination och Disciplin, hwaraf 2:dra Art. 1 §.

„Alle, så wäl hazard som andre höge och öfwerdrefne spel wara, da hådanester wid Regementerna i Garnisonerna och wid Armeen strängeligen förbudna. I fall det skulle finnas innom et Regemente, at någon Officerare gör wana eller handtwerk af spel, slagsmål, fylleri, eller något annat för en Officerare oanständigt upförande; så skal en sådan Officerare, af Regements- Chefen sättas i arrest; och om han, sedan han trenne gånger undergått öfwan nämde straff, fortfarande uti samma förhållande, skal han ställas för Krigs- Rätt och dömas, såsom den sig emot Kongl. Maj:ts höga Förordningar och Påbud brutit.

2 §.

„Ingen Officerare får, wid Kongl. Maj:ts onåd och strängaste straff, förolämpa någon Under- Officerare ej heller någon Soldat med stålsord eller andra för en krigsman oanständiga ord.

Slutet af 6 §.

„Blifwer någon Regements- eller Compagnie- Officerare föroralåten at sielf strart på stället straffa någon Under- Officerare, Corporal eller vice Corporal, så kan det ske med sex högst tolf dugtiga fuchtel.

I an:

I anledning af Kongl. Tryckfrihets Förordningens 5, 10 och 12 §. §. har jag tillstånd at i allmänhet säga, det utom Språket som är ståndat och aldeles Swenskt, så har detta Reglemente alla de egenkapsper et Reglemente bör äga, som är at vara instructivt, lätt, kort och præcist, samt så begripligt äfwen utom Tabeller, at intet twiswelsmål, ingen förfrågning och fölgakteligen intet misstag kan existera, at förhållandet imellan brott och straff justeras på det noggrannaste, (ingen annan än den brottligaste undersåte kan förtjäna sin Konungs och Öfwerhets onåd) at hwar enda omständighet sättes under sin rätta Del, Capitel, Article och §., at alla dessa äro enliga med Nationens esprit och lynne, samt aldrig i någon rad emotsäga Rikets allmänna Lagar och Författningar, at Vårn om Subordination och Disciplin denna Mechaniska själen i Krigs-hävar demonstreras fermt men med afpassade termer, ämnet är ömtåligt ibland folk, hwars största belöning bör vara heder och existimation.

*O malheureux mortels! O terre deplorable,
O de tous les fleaux assemblage effroyable
D'inutiles douleurs eternal entretien!
Philosophes trompés qui criez tout est bien
Accourés: contemplés ces tourments affreuses
Ces viellards, ces enfans Et leurs meres malheureuses
Entassés de la faim, terminant sans secours
Dans l'horreur des tourments leurs deplorables jours.*

VOLTAIRE. *)

SKÅL.

Den största Konung på vår Thron
Och fria Män, som lyda
Och inga köpta legohjon
At våra Lagar tyda.

*) Infänd ifrån Finland blott som epigrafe til et Poëm kallad Cereaden. hwilket härignom averteras på det ingen må sörgåfves spels ttas med samma ämne, så wida Auctoren ärnar trycka det.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 71

Stockholm, den 17 December 1781.

Landsbygden *).

Ljuswa Landsbygd! gör min lycka!
Låt mig glömma hwad jag sedt!
Måniskan må sin like trycka,
Odet har det så beredt,
Uti buller, lust och lekar,
Lusen suckar man ej hör:
Der beskydd man oskuld nekaf
Dygden dock ej brottslig gdr.

Kära Landsbygd! all din möda
Är ändå et lust besvär
Mot det qwal de nöjen söda,
Som of staden skäncka plår.
Taggen här ej handen sticker,
Wid de wackra blommors skörd:
Och här gäller intet smicker,
Emot hjertats wittnessbörd.

Fångspragt och skärd och skättja
Gör ej dina tidsfödrif,
Och uti en ädel lättja,
Elbes ej et dyrbart lif.
Måtteligheten hålla gifwer:
Förparn kan ock lefwa sålt,
Wällust fleras bana blifwer,
An dem nöd och hunger sålt.

*) Insänd.

Här wil jag det lugn berömma,
 Där jag nöter lifwet trygt,
 Och de falska Gudar glömma,
 Hwilkas altar fördom bygt.
 Ingen högfärd skal mig quälja,
 Fast jag här förackta skal,
 Den sin wän kan troldöst sälja,
 Gör sin lycka wid hans fall.

Låt en slarf dens ära tugga
 Som sin ära oföpt har!
 Trygga ek! uti din flugga
 Jag dock orädd hwilken tar.
 Den ej ljus och sanning lider,
 Må af flugg: spel blifwa mått,
 Annat folk och andra tider,
 Torde dömma mera rätt.

Reflexioner af en Assyrier *)

Det är här . . . som ofta de utvägar finnas, man förgäfwes aldrig
 så länge skulle söka i hela den öfriga werlden.

Man har wist orsak at säga det lyckan är blind, ty en förnäm Assy-
 riska (det förstås at hon bör se wacker och ung ut) kan ge er större re-
 commendation och mera gällande witsord än alla Collegier och Academier
 i Ninive — en liten Adonis Modell på en Nitars Academie ack! hwad
 kan icke den uträtta? en hans ställning kan decidera er framtida lycka.

Människa! så länge du är ung, din hy är fin, din wäxt i en wä-
 fer proportion, så gå och knäböj för Lyckan, hon är Fruntimmer, hon
 älskar ungdomen, blir du gammal så känner hon dig intet, du röker för
 sent på hennes altare.

Men — hwad det är trängt i Lyckans Tempel! hwad hopen knus-
 far hwaran och wil fram — och änteligen, sedan en omsider öfwerwun-
 nit alla hinder och offerar åt Gudinnan, så är han ej mera ung utan får
 lof at öfwergiftwa alt — Jag har aldrig gått et steg emot denna afgu-
 den, men ingen bättre än jag har försökt at andra gått den.

En

*) Insände.

En diamant är dyrbar i sig själf, men då den blir arbetad, slipad och polerad, så kastar den de måst lysande strålar, se där, har ni et Fruntimmer — Ingen ting är henne så om hjertat som parüren, hela hennes wälsärd beror på at bota älderns refwor; intet i werlden smickrar henne så mycket som at konstla sig til ungdom, behag, en ståt hy och en fin wärd.

Wi känna änteligen af Historien at Poppea en Romersk Kejsarinna hade i sitt följe hwar hon reste, 500 Åsninnor för at kunna bada sig i deras mjölk, wi weta at Drottning Cleopatra höjde sin skönhet igenom den måst raffinerade omsorg at smycka sig, och at hon derigenom fånglade i sitt nät både Cæsar och Antonius — hwem wet icke at Drottning Berenice hade så sköna hår at en Constellation på Himmeln blef kallad efter dem, — om jag påminner mig så stillade Semiramis et förkräckelligt upror då hon sprang op ifrån sin toilette på balcongen af Slottet, helt oförord och i en deshabilité som naturen lånt henne.

Hwem har icke läst om den wackra Helenas coquetterier, enda orsaken til et tio års krig som ännu omtalas efter 3000 år, men med alt detta, hafwa wi ändå ingen rätt beskrifning huru alt gått til, intet Inventarium på saker som utgöra en Toilette; inga dimensioner på coëffüre och chauffüre, ingen scala på ansiktets bredd och höjd, hwar placerades äckta pärlor och guldnålar? — Wi weta det intet — ännu wärre til tider hwarfwets blygsel, i denna dag, då Damerna styra werlden, då hela wälsärden består i at smycka sig och behaga, och då man som måst bör känna moden) så wida de äro något essentielt) så felas of uplysningar om Fruntimmers parüren — ja! jag märker nog, då jag fattar pånseln, min oförmögenhet at skildra denna Berensskapen, den djupaste, den obegripeligaste af alla och som måst afwiker ifrån reglor — Man måste se den skönheten som skäncker sin spegel den sista tilfredsställande blicken, och sedan förundra sig, gapa och tiga.

Under det jag skrifer, så varierar moder, det som brukades klockan tre i dag är aflagt som gammalmodigt klockan tre sjerndelar på fyra, således, den som skrifer modets Historia i sednare tider, bör dela den i så många Tomer som minuter — hwilket ofantligt Bibliotheque!

En stor Man har sagt „som knappast har en Grefwinna resolverat sig at ornera den och den féren i den och den parürn, förän ifrån samma ögnablick 50 Konstnärer hwarken ha tid at äta, dricka eller såsna —
„hon

„hon befäller och hon tydes mera blindt än Persiska Monarchen, ty egen-
nyttan är alltid den souverainaste Herre på jorden.

Continuation en annan gång.

Bref af en Cosmopolit.

Min kära wån! Kom gif er ro!
Et ögnableck wår tid betrackta,
At wi må lära oss förackta
De laster, som ibland oss bo,
Jag skrifwer ingen Sedolära;
En banad wåg til verklig åra;
Om den bde ingen fara will;
Men ack! at så förskända seder
Sku släcka den förtjenta heder,
Som fordom hört wår sällhet til!

Jag går med fasa här förbi
Den målning, som mit öga skrämmar,
Som wisar mig min samtids jämmer,
Och bådär oss et barbari —
Man trampar på Upsforings lagar,
Man ej de yra lustar agar,
Som oss til tusen affteg för:
Hwad är det, man wår framtid ännar?
När man den ungdom wårdslost lämnar,
Som om wår dygd oss vittna bdr?

A n n o n c e.

Brefwet daterat Hastingsborg har jag erhållit, jag estimerar äfwen så myc-
ket som Anonymus boken i question, och til et bewis, at jag känner den,
har jag redan i Wålsignade Tryckfriheten gjort en liten esquisse deraf, men
då den ej finnes på någon Bokläda, och jag endast seck låna den på en timma,
då för omständigheter ingen appareng är at så köpa den, så ber och önskar jag
at Herr Anonymus wille efter sit löfte göra dessa utdrag och insicka dem til
mig — de skola strax insdras som bewis til Auctorens styrcka och recensentens
kännedom och smak. Utgif.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wålsignade Tryck = Friheten.

N:o 72.

Stockholm, den 19 December 1781.

Det sägs som et ordspråk, at en Påfwe är infaillible, aldrasnarast, om et ordspråk hade något betydande, skulle man tro det om Clemens den XIV eller Ganganelli, men här är et annat ordspråk at man är människa, och jag tror det håller mera stånd afwen ibland den andeliga Purpurn.

Ganganellis Regering som werldslig eller Prästerlig blir altid et efterdöme för de som stiga op på Påfswiska Stolen, men hans bref — ja just ibland hans bref, har jag träffat et, hwars principer äro, om icke falska, åtminstone ganska underliga — Läsaren behagar sjelf dömma om jag har orätt, sedan han läst följande hans

Bref

Till en Regerandes Säf-Predikant och Vikt-Sader.

Hwilket Ambete! hwilken börda! bästa wån! — är det til ewig förtäpelse eller ewig Salighet som Gudsnyen utsatt Er? — Darrar ni intet wid första åtankan deraf?

Ni frågar mig hwad ni böde göra för at opfylla en Herdes plikter — jag svarar, Ni böde wara mer än en människa, Ni böde wara en Angel.

Allt är en Klippa, allt är et nåt för en Präst i detta fall, om han ej har tålmod at afwackta Nåden, sakmodighet at öfwerstyra swagheter, och nog stadighet för at kuswa begärelserna — han böde wara mer än andra utrustad med andans nåd; för at kunna wäcka ibland fruckan, ibland hopp, men altid sanning och dygd — hwad han böde wara nitisk och rättwis! i förenande af Folkets wålfärd med dens makt hwars salighet är honom anförtrodd!

Hans

Hans första plikt är at studera sin Prins, om han känner sina Skyldigheter emot Religion och emot Underfätare; ty ack! det är mer än wanligt at Fursten kommer ifrån deras hand hans upfostran varit anförtrodd, utan andra kundskaper, än werldsliga och flygtiga, det är då, som han bde lägga för sin Herres ögon de äckta grunderna, hwarpå Religion och Samfundsläran äro bygda.

När Fursten är noga underrättad här om, bde er yppersta plikt wara at yreka sanningens helga röst, Sanningen är det enda medlet til nedriga tafslares fall, det är sanningen, som någon gång kan störta dessa uslingar, hwilka ofta ej lesna af annat än skålmstycken och smicker, och hwilka tusend gånger farligare än krig och pest, bereda Prinsars olycka både i detta och andra lifwet.

Igenom edra föreställningar, edra böner och åfwen wäl era tårar, bden ni förmä Herrn at wara den första som igenom sitt efterdömmen visar goda seders influence på sitt Rikes bestånd eller sina Underfätares wälfärd.

Huru ofta och mer än ofta kommer ni icke at lägga Regenten under ögonen den dyra sanning? at hans Underfätare äro hans Barn; at han är skyldig dem natt och dag, ja hwart ögnableck, hjelp och tröst; at han ej kan utskrifwa pålagor utan i jämförelse emot deras inkomster och näringsfatt för at ej störta dem i uselhet eller förtroflan, framför allt, at Han utan omwäg är skyldig dem en samwetsgrann råttwisa.

Om ni intet förbinder Fursten at hjelp med egna ögon se, så fördrar tar ni ert Ambete swagt — Aldrig blir et Folk wäl styrkt, aldrig deras behofwer kända, om icke Regenten hjelp förskaffar sig kundskap derom.

Wärre detta Folket som de stora så föräckta (utan at wilja begripa, det en Stat ej består af annat utom den Regerande) alltid wara för Furstens ögon som en Heligdom! det är det som gör en Throns stöd och som bde actas som ögnastenen.

Wärre edar hdaa wän weta! at en Konungs lif är et mödosamt lif! at nöjen och lösliga tidsfördrif ej äro honom som andra människor tillåtna utom för hälsan skull, wäl aldrig at han bde lämna allt, til och med Söndagens firande, så snart det kommer an på at hjelpa sitt Rike.

Min wän! huru ofta bde ni icke predika om den fösträckeliga waken skapen på den yttersta dagen för dess Regering; den werldsliga Historien ehuru sannfärdigt den skildrar en Furste efter sin död, är ändå ej annat än

än et rop af männifkor och förgås med dem, i stället at Zerrans lag warar i ewighet.

För alt i werlden känn edra gränstör, blanda er aldrig i Häfwets affairer, aldraminst des intrigver — det är skamligt at se en Präst som bör föreställa fullkomligheten, wanhedra sig och sitt ämbete igenom en nedrig egen nytta eller en barnslig högfärd.

Hela ert ändamål, hela ert syfte bör wara stälde på dens ewiga salslighet som lämnat er sitt förtroende — wisa en dygd och et upförande som håller profwet och som altid är jämn — om en Präst ej gör sig agtad i synnerhet wid Häf, där man oftra letar op skäl emot Religion, så befordrar han lasten och bör aldrig tålas.

Tryck in i själen på er Stora Herre, at han skal wara Gud ansvarig för hwart enda Ämbete han ger bort, och för alt det onda som sker af hans wal — underlåt aldrig at föreställa Honom hwad fara det är om själawården, at kalla mindre förtjenta och okunnoga til Prästas syflorna, och gjöda deras welslighet och lättja med de födrre Abbotstiften, öfwertala honom at opsöka förtjensten hwar han fins, och belöna den, at wisa sin höghet ej igenom en fälsång prakt, utan igenom utgifter jämte Fede efter Folkmängden, och följakteligen sitt Rikes styrcka och inkomster, framför alt, måtte denna Försten någon gång stiga ner ifrån sin höjd, göra sig känd hos sitt Folk, och endast bereda deras sällhet!

Jag ber och förmanar Er för Guds skull, at ni yrckar den skuldigheten, det Regenten bör höra sitt Folks rop, och låta dem wedersaras rätt, tror ni er intet äga mod och styrcka dertill, så gå länge ifrån Häfwet, det äro wisa bud, som man ej wägar bryta utan at göra sig bråttslig både för Gud och männifkor — wet, at här intet fins twenne slags Ewangelier, det ena för Folket, det andra för Kungar, det ena som de andra blifwa lika dömda på den grund at Guds lag är en och den samma i alla ewighet.

De sa werldens Herrar lifna Gud icke allenast til den makt och myndighet de sätt af honom allena, utan ännu mera til dygder och egenfaper som de böra hysa, då de här på jorden föreställa detta wäsendet — Et Folk bör kunna säga om sin Monarch, „han styrer oss som „sijelwa Gudomen med wisshet, råttredighhet och mildhet.

Sluteligen dyre wän! jag påminner er ännu en gång, för hwad orsak s m händst, affigter, swaghet eller rädsla, wil aldrig et steg ifrån sanningen, Gud låter ej gåcka sig.

Stancer *)

Til Jola.

vivamus mea Lesbia, vivamus
Catullii Elegia V.

Låt oss älska vackra Jola, låt oss älska; låt oss nyttja tiden som flyr;
han är snabbare än pilen, som sårar den wiga Leoparden.

Ungdomsblomman den man ser i sin morgon på ditt ansikte, dröjer
ej at wiskna; lik med våra trädgårdsblommor, är hennes warelse lika kort
med deras.

Solen hwilar sig hwar aften i Theris skjöte och upgår hwar morgon
mera lysande med Aurora.

Den förstörande wintern beröfwar våra skogar hwart år deras
täcka löf, och wären återger dem beständigt en mera frisk och liflig
prydnad.

Men vår ungdom återkommer aldrig; Döden i äldrens steg störtar
våra dagar i et ewigt mörker.

Der uti Tartarens skumma hemwist, glömda af werlden, sängslade
uti fasan, där har man ej tid at täncka på Kärleken.

Ack! så länge wi kunna älska, så länge det ännu är friskt och
wackert, låt oss pläcka Kärlekens rosor.

Om ålderdomen som är så kall för hjertats ömma känslor, föraktar
de sälla nöjen hwartil de äro källan, låt oss förakta deras afwunds-
suka knot.

Låt oss älska vackra Jola, låt oss älska; låt oss nyttja tiden som flyr;
han är snabbare än pilen som sårar den wiga Leoparden.

SEÅL **)

Gläds Swea! fröjda dig och sung
Din sällhets höjd du snart skal hinna,
Ty sjerde Henric är din Kung
Men tyst . . . hwar skal man Sulli finna?

*) Insändt.

**) Insänd såsom författad 1772.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 73.

Stockholm, den 21 December 1781.

Sortsättning af en Assyriers Reflexioner.

Hwad för en myckenhet af Glickor som redan bordt wara gista! — et giftermål är här sällsynt intet just för des långa ewighet utan det före at fattigdomen är Brudens hemgift — det wore inte så galeet här i Assyrien at optaga samma lag som war i bruk hos Babylonierna nemligen: Man samlade en wiß dag på året alla giftwyrna Glickor på torget som til en marknad; rika ungfacklar infunno sig och handlade de wackraste; men den penningssumman de goswo, bleswo använda för de fula som åter köpte sig männer derföre.

Comedien är intet mera på Theatern, utan i werlden, och det är där, som hwarken selas Auteurs eller Skådare, en ren winst, ty billetter kostar intet, med liden upmärksamhet hwad kan man icke se at Originalerna? här en tiggare som klagar öfwer Indigestion, här en Petit maitre i lång mantel med sölsor tagna ur wagnsfelarne och satte i skona, sedan han ej kan hålla equipage, där en Poët med sina wers i långstickan, som han gärna wille byta bort emot et äpple, där den rika, som snåser en fattig, en Doctore som ej frågar Lagen utan macten huru han skal dömma. — gråt wid denna tragedien men skatta à zorge deplojë, at fattigdomen och högfärden, at lättjan, at eri quetten och at den moderna upfostran i Assyrien.

Wi hafwa alt för wackra böcker i Sedotäran och i Politiquen — månn de förbättra oss? kanske starcka Satirer, bitande insall skulle göra bättre wärkan, men hwilken ordfar at häckla alla fel, at förackta alla uselheter? — om den sunnes som hade courage dertill, han skulle så öknamn af fanaticus, wildjur och galen, då smickrare, bejugare och krypare utropas för artiat och beleswat Folk, för Folk comme il faut.

Man må säga hwad man wil, så fins det intet mera än 2 Classer människor, den ena arbetar, den andra roat sig.

At

At stå i Förmaket, at bocka sig för de Stora, at Affistera wid Toiletten hos en Dame du monde, kallas at tjena Staten och snart nog får den illistigaste vau rien namn af den måst nitiska Patrioten.

Lejonet Tigren och Wandringemannen
Sabel til en ung Prins *).

Sag mit offer Nådige Herre! bewärdiga mig at läsa min Sabel och lär Er at känna människor; måtte Edart hjerta helgas åt dygden! och lär er i tid at fatta afsky för den retande lasten.

Sanningens röst tränger sig sällan til Thronen, — Furste! lär Er ifrån denna dag at förackta smickret, alla lasters ursprung, men känn den sanna vänskapen, den är upriktig och alfwarsam, och just derföre är den så sällsynt i Håf.

Då werlden är nog nedrig för at alltid smickra edra likar, bär jag wäl följa des efterdöme och af min Sedolära göra et gäckeri? — nej, måtte min Filosofi wara högre, än många sig ibland trådom och skrymtan, detta wänliga Håf-prater hwarigenom man samlar rikedomar och rang.

Men — bär jag neka Er Prins! det skyldiga lof ni förtjenar! får jag inter tala ester et helt Rike? wet då at Nationen redan märker i edra ådror det lysande blodet som runnit hos edra Försåder och at den dömer af de tankefätt ni redan wisat til et stort snille och et hjerta fullt af ädelmod, rättwisa och nåd — Detta Folket ser at ni förlorar er ungdoms glättighet wid skymten af en fattig och lidande, och at ni sätter er åra uti at hjälpa honom — Fortsär Nådigste Herre, och tillåt aldrig, at edart Folk någon gång finner sig bedraget, behålt dessa dygder intil den senaste ålder — det är endast swaga människor som äro grymma och hårda, men en Hjelte känner ej annat än at förlåta och hjälpa.

En Tiger som snålades ester rof, rusade på en Wandringssman, et Lejon blir Tigern warse, och kastar sig åter på honom, bär och datar dåna af deras rytande, och blodet strömmar framför deras wassa flor — men omsider segrade Lejonet och Tigern föll dödt til marken — Mannen försträckt faller på knä och i djupaste ödmjukhet tigger Skogarnes Monarch om sitt lif, Hjelten bifaller hans begäran, men under det, at han geck til sin kula, talar han „jag begriper inter at et så dåractigt djur „fins som tårns måta sig med min oförlifneliga styrka — Wandringssman! du har ju warit åsyna wittne af Slagningen, tilstå at jag gör „rätt

*) Insändt.

„rätt för Herra, Wäldet, alla djur darra som slafwar, och fruckta mig,
 „jag regerar enwäldigt i dessa ofantliga Fogar: mer än en gång har jag
 „mättat mig af Bjödenblod, se här runde ikring kulan bewis af mina
 „segrar, dessa slagade as, dessa wita benknotor, som lysa på marken,
 „och af detta sluta ännu en gång til min makt och min lycksalighet.

Jag har sedt swarade Mannen, ditt wälde som alla djur böra fasa
 före, men en så stor Kung som du! huru kan han finna sitt ndje i rån
 och mord? — Lämna til wäldswärckare och rösware den gemena äran at
 göra dina underhafswande olyckliga, men gör dig dyreckad och ästfad och
 låt rättwisa, ära och billighet sätta gränser för ditt enwälde: Toranner
 regera igenom grymhet och falskhet, men sanna Konungar igenom Mod och
 kärlek, då du skonade mitt lif, har du wisat ädelmod, en dygd, så wär-
 dig den största Thron, Himmelen har satt dig dit såsom des afbild, de
 förtrycktas och olyckligas förswar.

Du öppnar mig ögonen sade Lejonet, — nej, jag har warit nog för-
 willad af den falska äran, dessa nedriga djurens smicker som warit ikring
 mig, du är den första som säger sanningen — Men hör kåra Wan-
 dringsman! har du aldrig krupit i Gås? mina förtjusare påstå at det är
 wist flera än en Kung som regerar aldeles som jag regerat.

Wid en förbifart af Ulricsdal i förleden Sommars *).

Nys då Morgon: Solens strimma
 Mattens täcke genombröt
 Och det hwhita målnet flöt,
 Färgat af en strålig dimma,
 Ut i Thetis skidte ner,
 Satt Anacreon och blunda,
 Och i Morphei sannn begrunda,
 Swad han såg och hwad han ser

Hjulen på en hyrwagn trilla,
 Efter twänne hästars tras
 Under det at dammens qwas
 Ögats ljuswa blick förwilla,
 At det wackra Ulricsdal,
 Men hwad ögats lyftnad saknar
 Földes op då hjertat waknar,
 Med et ömt och ljusligt qwal.

*) Tusändt.

Undersåttlig tro och lydnad,
 Stårckte Själens rena fröjd;
 Swärjes Drottning mild och nåd,
 Gaf den bygden glans och prödnad,
 Och Séphira, mig ipektes han,
 Hennes namn så mildt uphöjde
 Allan geck och Golin sig röjde
 Stolt i skyn, och jag förswann.

Strödda Tankar *)

Sifället at tjena Folk, at bereda någons wälsfärd är sällsyntare än man tror,
 straffet för den som försummar det, består deri at han ald rig torde så igen det.

Hwad den är olycklig! som ej kan opossa sin Spectacle timma, sin
 Clas på hörnet, sin Beurs Assemblé, sin Opera Mamsell at dyrare plicker?

Det är intet pängar en olycklig alltid behöfwer, denna Metallen fröj-
 dar endast den girigas, den lastfullas hjerta.

Då en ledsam händelse blott kan röra mig så förhårdas jag i själen
 af en beständig olycka.

Det är et brott at göra en falsk ed, men det är tusend gånger större
 brott at hålla den.

A n n o n c e.

Respective Insändare som redan för en Månad behagat insända Julklap-
 par, må ej illa upraga om alla ej så rum i Wälsignade Tryckfri-
 beten, som är så inskränkt — Jag har blifwit öfwerhopad med sådant
 antal at jag måste tilstå, om Landmans åker och årg så burit, så har det
 ej warit miswärdt i år — Ar ämnet så interressant eller lätt? jag wet det
 inter, men det wet jag at det intet är nytt, at idén är litet trivial, —
 oaktadt alt, så skal jag wälja något af hwarje, at Auctorerna må känna
 sina små Foster och skjörda Läsarens småfratt — hwilken oerså telig beönding!
 *) Insända.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 74.

Stockholm, den 24 December 1781.

Inlände

I förra dagar hörde man då och då i en liten stuga, huru Julen tågade fram — några ljus i et litet fenster, en menuette på Violin, och stundom et upriktigt skratt af en triswen handwårcksmån, någon gång små utwåfningar af et Sällskap muntra Matroner med sina Barn, då Männerna med nya porcellaine pipor kunde sitta ikring et bord med warduk öfwerdragit och tårntikor i Panten för at sjunga „fria wil Simon Sälle — fria wil redeligen Herre, Silfwerbågarn med Carl den XII i botten war då stånd främst på bordet; Bibeln låg i fenstret och Julkusen i hörnskäpet — men nu — ack! nu — inga ljus, intet en nyckelharpa, än mindre en menuette, intet et peksfinger i wädret för at fråga hwad skal den ha som panten gifvar? Kort sagt, aldrig et småt roligt — nej nu sitter gamla Broder Clas Anton med brånwingsglas et under läppen och såfwer bort datum, hans Julhälg war redan inne i October Månad och lär räcka til nästa October — gå hur det wil, så rimmar jag så här:

Julgröten står på bäncken
Med Socker och Canel,
Men Slotts Cancelli har skäncken
Och gröten står på spel.

Wåsan du sorgsna Arma!
Kryp in uti mitt skul
Jag wil mig ömt förbarma,
Och önska dig god Jul.

Det är hela Julefröjden, den består måst i mätta önskingar, af rimmare som ej ha annat at skäncka än wers, och som ej häckla annat än wers — Er mina Bröder! underkastar jag dessa poesier tagna ut Haqvin Bagers

Bagers Heroiska Mahogenelåda N:o 3 — värdereren om ni så behagar några Julklappar:

En Caramell.

Min Iris — Hjertat dig tilbjuder
Til Julklapp denna Caramell,
Din wån i tjenst hos Madame Luder
Ar Sockerbagare Gefäll.

Då det aldrig nånsin warit exempel på at det sublimes och höglårda blifwit belönt med några wackra ögnakast, så sjunger jag som en Independent til mina långpålfsade Damer

Ni Åreborna feta Wåder!
Med glitter flor och swarta hår
Er skåncks af min lurtout två wåder
Til Stars-Mantille för nästa år.

Och hjertans Ni! Ni lufftycks-stickor!
Som för betaltes ur mitt hus,
Se här: en bunt med swaswelstickor —
Och den som har, får ge Er ljus.

För Herrar Petits Maitrerna N. N. och N. N. äro följande Julgästwor til tjänst:

Min unga Damon Elen och stor!
Prydd med en ros och pudrad hjässa
Dig til Gemål ges en Prinsessa,
Från Hummelgådn med mina skor.

Du raske Céphon söt och tåck!
Jag ger et råd: som Du bör wårda,
„Hålt op at alla flugor mörda
„Och blif ej alla flugors skräck.

Til detta Bladets misgynnare årnar jag det sista af mitt Testamente som Julklapp, i fall Utgifwaren *) hell ej wil ge dem något — lika mycket
Et Dagligt Allahanda N:o 297.

Ja du! som är, det wet jag wist
En Man af år, en Moralist,

Dig

*) Nel — Utgifwaren har wärkeligen ingen ting at ge, äfwen så litet som hon nånsin kunnat försport at han har misgynnare til bladet. 2 siffrers inkomst som är omwif, retar ingens lösnad — en hel annan sak wore det, om han hade 300 Riksdalers stadgad inkomst —

Dig skäncker jag Apollos anda
 Och Bachi konst ur blodet blanda,
 Med en så kallad tack för sist,
 En flit af Dagligt Allahanda
 Och dönet af en tjock Basist.

Nu följer en skrifwen Förteckning på en liten del af de öfriga instickas
 de Julklappar, hvaras kan väljas efter hvars och ens smak och behag.

En trogen Man och en hushåldskatt
 En trogen Hustru och et dyrckfritt läs
 En beskedelig Spegel och en förfaren Skräddare
 En wacker flicka och högsta winsten på et Lotteri
 En rik karing och uprättelse
 Informatorer och barnsöt
 Sistermål och tjenstfrihet
 Blancka wers och Föroordningar
 En kyß och et paroli
 Capuner och svartsjuka
 Herregårdsgrindar och breda band
 Kärleks-bref och wäderwäpling
 Rännkåringar och durkslag
 Satirer och Rakknifwar
 En olård Präst och en spinnräck
 Grafskrifter och ljussos
 Favoriter och förmodkelfer
 Barndom och lycka
 Catholiska måsan och Krigs-Artiklarna
 Råd och Hustru
 Eriquetten och Evckfastigheten
 Aran och Les ombres chinoises
 Sendrag och et Rendezvous
 Beurs-Assemblée och Calocher
 En suck och en Caramell
 Förlöfning och Brunns-Cur
 Spectacle och Casor
 En Marmorbüste och et hjerta
 Omma känslor och mattighet

Julgrdt och Credit
 Fålamod och en Opera-ballet
 Stockolms Posten och målningen af Babylo-
 niska förbifningen
 Lagboken och Säs-L'ombre
 En Krigsdrörelse och Confusion à la regle
 Dagligt Allahanda och et Digestiv Pulfwer
 En Fromans Fullmakt och Italienska Grammatican
 Wattgrdt och Champagne-win
 Urmätning och en 12:tedel i sportlarna
 Stotknarr och et rim
 Francklins Portrait och General Arnolds wårja
 Ldsten och snömos
 Quittance på hyran och la Paix på minsta pointen
 En 70 års Gubbe och en wagga
 Barnskallea och Trophéer
 En Mödrefare och en skrynklig stibblette
 Wälsignade Tryckfriheten och et noll
 Cupido och en Saffranskringla
 Gift och en Imperial Sång
 Palmqwistar och Förskifter
 En Lagelmudd och Franskt brånwin
 Et Stål-Harnesk och sminck
 Häfärmar och Præsenter talkrick

Utgifwaren til sina Creditorer.

Ni Folk af alla tungomåt!
 Européer Caffrer Morer
 Ack! Gynnare och Creditorer
 Jag har cederat alt — men ej at dricka edar skål.

Nästa Blad utgifwes nästa Fredag eller den 28 December.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.